openbaar ministerie

Parket procureur des Konings
HALLE-VILVOORDE
Uitvoering

Systeemnr: 24CO8527
Pvnr: HV55.ET.000067-24
Kabinet: PK8
Rolnr: 24N001855
Plichtnr: 3
Betichtenr: /
Vonnisnr: /
Zittingsdatum: 28 mei 2024
Datum : 28 mei 2024

verz.: Nerviërsstraat 60 - 1730 Asse

De heer / Mevrouw de directeur **Centrum voor illegalen Caricole**
Tervuursesteenweg 302
1820 Steenokkerzeel
België

Gelet op het verzoekschrift tot invrijheidstelling ingediend door [redacted], geboren te [redacted]

Gelet op

de beschikking van heden van de raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel, waarbij de invrijheidstelling van betrokkene bevolen wordt;

BEVEELT de directeur van het centrum betrokkene **onmiddellijk in vrijheid te stellen,** indien hij/zij voor geen andere redenen aangehouden is en onder voorbehoud van beroep door de dienst Vreemdelingenzaken;

De procureur des Konings

CROLLEN ANNE
ATTACHE BEWONERS
CENTRUM CARICOLE
28-05-2024

Nerviërsstraat 60 - 1730 Asse
Behandeld door: WIVP – uitvoering.hv@just.fgov.be
Openingsuren: 8:30 tot 11:30 - 13:30 tot 15:30

14.

Datum van uitspraak
28 mei 2024
Referte
HV55.ET.000067/24
Systeemnummer
24CO8527
Rolnummer
24N001855

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

27e kamer (Correctionele Raadkamer)

VERZOEKSCHRIFT W. 15.12.1980

INZAKE: [redacted]

Verzoeker

TEGEN: **DE BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Administratieve Vereenvoudiging - Dienst Vreemdelingenzaken**

Verweerder

Zetel:
N. DE CAMPS — **Voorzitter van de kamer**
C. VAN DEN BOSSCHE — **Griffier**

Openbaar Ministerie:
M. VAN DEN EERDEWEGH — **Substituut procureur des Konings**

De Raadkamer van de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel heeft volgende beschikking gewezen:

Gelet op:

- Het verzoekschrift dat op 21 mei 2024 werd neergelegd ten verzoeke van [redacted] door Meester Zouhaier CHIHAOUI, advocaat;
- De door Dienst Vreemdelingenzaken aan de bundel toegevoegde nota, die door bemiddeling van het Openbaar Ministerie aan de bundel werd toegevoegd;
- De verzoeker lichtte ter terechtzitting zijn verzoek toe bij monde van zijn raadslieden, Meester Zouhaier CHIHAOUI en Meester ECIRLI Muhammet Seyit, en in persoon, bijgestaan door YAGHI Tamer, beëdigd tolk Arabisch, die een stuk neerlegt;
- De Heer Matthias VAN DEN EERDEWEGH, substituut procureur des Konings gaf advies;
- De verwerende partij verscheen niet, noch iemand voor haar;

Wat betreft de ontvankelijkheid

De verzoeker werd in het Gerechtelijk Arrondissement Brussel aangetroffen en het verzoekschrift beoogt het onderzoek van de wettelijkheid van de door de verweerder bevolen vrijheidsberoving.

Het verzoek is in zoverre dit doel nagestreefd wordt, naar materie en territorialiteit ontvankelijk.

Wat betreft de grond van de zaak.

De Raadkamer verwijst naar de inhoud van het verzoekschrift en naar de door Dienst Vreemdelingenzaken aan de bundel toegevoegde nota, die door bemiddeling van het Openbaar Ministerie aan de bundel werd toegevoegd.

Op 20.12.2023 kwam betrokkene het Rijk binnen.

Op dezelfde dag werd hem de toegang tot het grondgebied geweigerd wegens niet in het bezit zijn van een geldig reisdocument noch visum en bijgevolg niet voldeed aan de in art. 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat hij voldoet aan de in art 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden (art3, §1er, 1°/2°) van de

vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden. Betrokkene kreeg die dag een beslissing tot vasthouding op een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 23.12.2023 weigerde betrokkene zijn repatriëring en ontving hij een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 27.12.2023 heeft betrokkene een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Op dezelfde dag ontving verzoeker een bijlage 25 en een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Op 03.01.2024 verklaarde betrokkene dat hij reisde met zijn eigen Iraaks paspoort, maar ook met een Frans paspoort.

Op 24.01.2024 ontving verzoeker een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats op het grondgebied.

Op 06.02.2024 heeft het CGVS beslist de internationale bescherming niet toe te kennen.

Op 26.02.2023 bevestigde de RvV de beslissing tot weigering van het CGVS.

Op 01.03.2024 was een repat voorzien voor betrokkene maar betrokkene weigerde te vertrekken. Op dezelfde dag wordt opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen ten aanzien van betrokkene.

Op 15.04.2024 diende betrokkene een volgend verzoek tot internationale bescherming in.

Op 22.04.2024 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 08.05.2024 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 02.05.2024 was een repatriëringspoging gepland voor betrokkene. Betrokkene weigerde opnieuw te vertrekken en op dezelfde dag wordt een nieuwe beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats genomen.

Op 16.05.2024 diende betrokkene een volgend verzoek tot internationale bescherming in. De gemachtigde nam daarbij eveneens op 16.05.2024 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 20.05.2024 werd dit verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS, doch deze beslissing werd ingetrokken door het CGVS.

Verzoeker voert een schending aan van art. 74/6 §1 Vw. juncto art. 5, 1, f van het EVRM. Volgens verzoeker is er in de bestreden beslissing geen verwijzing naar de toepassing van de minder dwingende maatregelen en gebeurde er ook geen analyse van de proportionaliteit en de subsidiariteit van de bestreden vasthouding.

Verweerder is van mening dat de bestreden beslissing wel degelijk noodzakelijk en proportioneel is, en in alle redelijkheid werd genomen. De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen met betrekking tot de vasthouding:

"Overwegende dat aan betrokkene op 20.12.2023 de toegang tot het grondgebied werd geweigerd wegens niet in het bezit zijn van een geldig reisdocument noch visum en bijgevolg niet voldeed aan de in art. 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder dat hij voldoet aan de in art 3 Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden (art3, §1er, 1°/2°) van de vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstvoorwaarden;

Overwegende dat betrokkene op 27.12.2023 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend;

Aangezien dat er niet binnen de vier weken, na het verzoek om internationale bescherming, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing werd genomen, werd de verzoeker op 24.01.2024 door de minister of zijn gemachtigde toegelaten het Rijk binnen te komen overeenkomstig artikel 74/5, § 4, 5° van de vreemdelingenwet; Op 06.02.2024 heeft het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen; Op 26.02.2024 heeft de RVV besloten dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkene geweigerd worden;

Overwegende dat betrokkene op 15.04.2024 een volgend verzoek heeft ingediend;

Op 22.04.2024 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit volgend verzoek;

Op 08.05.2024 heeft de RVV besloten dat het beroep verworpen werd;

Overwegende dat betrokkene op 16.05.2024 een tweede verzoek heeft ingediend;

De afgevaardigde van de Minister van Asiel en Migratie oordeelt dat op basis van een individueel onderzoek de vasthouding van betrokkene noodzakelijk is volgens artikel 74/6 §1, 2° om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden, met name in geval van risico op onderduiken van de verzoeker;

De vasthouding wordt noodzakelijk geacht aangezien verzoeker zich aanbiedt aan de grens met een vervalst paspoort van Frankrijk op de naam van MONNIN Christophe Pierre met dewelke hij gereisd heeft. Tijdens de fouille werd er ook een authentiek paspoort van Irak gevonden. Aan betrokkene werd op 20.12.2023 een weigeringsbeslissing (bijlage 11- terugdrijving) betekend wegens niet in het bezit zijn van een geldig visum voor binnenkomst en in het bezit zijn van een vervalst reisdocument. Aangezien de betrokkene in het kader van een procedure voor internationale

bescherming of terugdrijving valse of misleidende informatie of andere onwettige middelen heeft gebruikt, wordt de vasthouding gerechtvaardigd door het geval van risico op onderduiken van de verzoeker, om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden. Tijdens het interview met DVZ op 03.01.2024 verklaarde betrokkene dat hij reisde met zijn eigen Iraaks paspoort, maar ook met een Frans paspoort die hij verkregen heeft via de post van mensen op sociale media. Verzoeker heeft tevens niet spontaan verklaard dat hij een verzoek tot internationale bescherming wilde indienen toen hij aan de grenscontrole werd onderworpen. Betrokkene diende pas 7 dagen na de weigeringsbeslissing (bijlage 11 dd.20.12.2023) een verzoek om internationale bescherming in. Art. 50, § 1er, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt nochtans dat "De in het eerste lid bedoelde vreemdeling die het Rijk tracht binnen te komen zonder te voldoen aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, moet dit verzoek om internationale bescherming onverwijld doen bij de met de grenscontrole belaste overheden op het ogenblik dat deze nadere toelichting vragen over zijn motief om naar België te reizen"

Bovendien wordt de betrokkene ter voorbereiding van de terugkeer en/of ter uitvoering van het verwijderingsproces vastgehouden, en hij heeft reeds de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure gehad. Er zijn redelijke gronden om aan te nemen dat de betrokkene het verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen. Voor betrokkene werd een terugdrijvingspoging voorzien op 01.03.2024. Hij weigerde te vertrekken. Een nieuwe terugdrijvingspoging werd voorzien op 02.05.2024. De betrokkene heeft opnieuw geweigerd te vertrekken en dient op 16.05.2024 een tweede volgend verzoek in."

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie derhalve geheel terecht een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft genomen. Verweerder besluit dat de bestreden beslissing ten genoege van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Artikel 74/6, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer het, op basis van een individuele beoordeling, nodig blijkt en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de minister of zijn gemachtigde een verzoeker om internationale bescherming, in een welbepaalde plaats in het Rijk vasthouden wat in casu geschiedde om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden (2°) en bovendien ook omdat verzoeker ter voorbereiding van de terugkeer wordt vastgehouden, nu er ook op wordt gewezen dat verzoeker reeds eerder de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, zodat in casu redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene dit

volgend verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen (3°);

Deze motieven werden in de bestreden beslissing van 16.05.2024 feitelijk en juridisch aangetoond. Er is dan ook een significant risico op onderduiken van de verzoeker.

Overwegende dat hij op 16.05.2024 een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, wordt betrokkene ter uitvoering van het verwijderingsproces vastgehouden totdat dit dilatoir volgend verzoek zal zijn afgerond.

Er zijn bijgevolg redelijke gronden om aan te nemen dat hij het volgend verzoek louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen. Verzoeker weigerde om de geplande vluchten op 01.03.2024 en 02.05.2024. Hierdoor verhinderde hij de verdere uitvoering van de verwijderingsmaatregel. Betrokkene heeft hiermee aangetoond dat hij zich tegen een nieuwe repatriëring zal verzetten. Verzoeker ontwijkt of belemmert de verwijderingsprocedure waardoor het noodzakelijk is hem in afwachting van een repatriëring van zijn vrijheid te beroven en de verwijdering gedwongen uit te voeren.

Gelet op al deze elementen, concludeerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dat verzoeker de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. Er zijn sterke vermoedens dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken.

Verweerder leidt hieruit af dat een andere minder dwingende maatregel niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief te repatriëren. Zij acht de beslissing dan ook proportioneel.

De Raadkamer stelt vast dat verweerder verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie waaruit zou blijken dat geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet de minister de verplichting oplegt om de redenen uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat een minder dwingende maatregel ongeschikt zou zijn om dat doel (zijnde effectieve verwijdering) te bereiken (HvC,P.12.0749.F, 16.05.2012).

Tijdens de debatten ter terechtzitting verwijst verzoeker naar een recent arrest van het van Kamer van Inbeschuldigingstelling dd. 13 mei 2024 waaruit blijkt dat: "Hoewel de wet niet specifiek vereist dat de administratieve overheid of de onderzoeksgerechten aantonen waarom minder dwingende maatregelen kunnen worden toegepast, vereist de wet wel dat de administratieve overheid concrete redenen aangeeft in de bestreden administratieve maatregel waaruit blijkt dat de beginselen van evenredigheid en subsidiariteit duidelijk zijn beoordeeld".

Een dergelijke beoordeling van het subsidiariteitsbeginsel, waaruit m.a.w. naar voor komt waarom minder dwingende maatregelen in casu niet volstaan om het beoogde doel te bewerkstellingen, blijkt niet uit de beoordeling weerhouden in de bestreden

maatregel. Uit de overwegingen dat betrokkene wordt vastgehouden om de gegevens te verkrijgen die ten grondslag liggen aan het verzoek om internationale bescherming en die niet zouden kunnen worden verkregen als de verzoeker niet vastgehouden zou worden en hij ter voorbereiding van de terugkeer word vastgehouden aangezien hij reeds eerder de mogelijkheid van toegang tot de asielprocedure heeft gehad, zodat er in casu redelijke gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene dit volgend verzoek om internationale bescherming louter heeft ingediend om de uitvoering van het terugkeerbesluit uit te stellen of te verijdelen (3°), noch uit het eventueel dilatoir karakter van opeenvolgende verzoeken tot internationale bescherming, blijkt waarom er geen minder dwingende maatregelen zouden kunnen worden toegepast dan de vrijheidsberoving teneinde het beoogde doel te verwezenlijken;

De bestreden maatregel is derhalve niet deugdelijk gemotiveerd in het licht van het subsidiariteitsbeginsel en artikel 74/6 §1 Vw. juncto art. 5, 1, f van het EVRM.

OM DEZE REDENEN,

Bij toepassing van de wettelijk beschikkingen, door de voorzitter aangeduid, namelijk:

- Artikel 5 van de wet van 20 april 1874, gewijzigd door de wet van 13 maart 1973,
- Artikel 94 van het gerechtelijk wetboek,
- De artikelen 11 tot 13, 16, 31, tot 37, 41 van de wet van 15 juni 1935,
- De artikelen 7, 25, 27, 54, 67, 71 en 72 van de wet van 15 december 1980;

BESLIST DE RAADKAMER

Het verzoekschrift **ontvankelijk en gegrond** te verklaren.

Beveelt de vrijlating van verzoeker.

Er werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal voor de rechtspleging, de vordering van het Openbaar Ministerie en de pleidooien;

De gezegden van de verzoeker werden door de hiervoor genoemde tolk naar het Nederlands vertaald.

Deze beschikking is met gesloten deuren gewezen te Brussel op de zitting van 28 mei 2024 door de raadkamer bij de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg, zevenentwintigste kamer, samengesteld uit Niko DE CAMPS als voorzitter, in aanwezigheid van Substituut procureur des Konings Matthias VAN DEN EERDEWEGH als openbaar ministerie, en met bijstand van Mevrouw Charlotte VAN DEN BOSSCHE als griffier.

Charlotte VAN DEN BOSSCHE

Niko DE CAMPS

CROLLEN ANNE
ATTACHE BEWONERS
TRANSITCENTRUM CARICOLE